

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 128.774 van 4 maart 2004
in de zaak A. 97.871/XIV-780.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat I. FLACHET,
 kantoor houdende te 9040 GENT,
 Halvemaanstraat 7

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door:

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Oekraïense nationaliteit, op 24 november 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 oktober 2000 tot bevestiging van de beslissing van 9 maart 2000 van de minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 19 januari 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 3 december 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. FLACHET die verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur Chr. LECHAT, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 24 mei 1999 en zich op 26 mei 1999 vluchteling verklaart; dat op 9 maart 2000 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 26 oktober 2000 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is, die luidt als volgt:

“Betrokkene werd verhoord op 15 mei 2000 en op 12 juli 2000 op de zetel van het commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Russische taal machtig is, en in aanwezigheid van zijn advocaat, mr. Ivo Flachet (enkel aanwezig op 15 mei 2000).

Betrokkene, een Oekraïens staatsburger van Russische origine, zou omwille van politieke problemen Oekraïne hebben verlaten op 19 mei 1999 om op 24 mei 1999 in België aan te komen waar hij op 26 mei 1999 een asielaanvraag indiende. Betrokkenes problemen zouden dateren van 1974-1975 op de universiteit waar de directeur van het fysisch onderzoeksinstituut, de dissident Glauberman, in mysterieuze omstandigheden vermoord zou zijn geweest. Toen betrokkene dit vernam zou hij samen met andere studenten de oprichting van een commissie geëist hebben die de oorzaak van het overlijden zou onderzoeken. Hierna zou het labo waar betrokkene werkte door brand zijn vernield waarvan hij en zijn medestanders werden beschuldigd. Betrokkene zou bij de politie een document hebben moeten tekenen dat hem aansprakelijk stelde voor de schade. Omdat hij weigerde te tekenen, zou hij geslagen zijn, maar uiteindelijk toch zijn vrijgelaten zonder het document te hebben getekend. Hij zou wel van de universiteit zijn gestuurd. Hierna zou betrokkene zijn studies hebben stopgezet en zou hij tekenaar zijn geworden. Vanaf 1981 zou hij het plan hebben opgevat een boek te schrijven rond wiskunde en filosofische thema's. Het boek zou eveneens kritiek op de overheid hebben bevat. Hij zou het vanaf 1988-89 op de universiteit clandestien hebben verkocht. In dit boek zou betrokkene onder meer over Glauberman hebben geschreven en de maneuvers hebben aangekaart die generaal Malichev zou hebben gevoerd om zijn promotie te bekomen. In 1994 zouden bij betrokkene de manuscripten van dit boek zijn verdwenen van zijn werk toen betrokkene in het ziekenhuis lag voor een longontsteking. In 1995-96 zou betrokkene benaderd zijn geweest om voor Badelanov (aan wie hij tennisles gaf) teksten te schrijven voor diens verkiezingscampagne voor het burgemeesterschap van Odessa. Betrokkene zou dit geweigerd hebben. Tijdens een tenniswedstrijd zou hij vernomen hebben dat Badelanov achter de moord op journalist Derevianko zat. Badelanov en zijn entourage zouden dan gepoogd hebben via een mediacampagne deze moord in de schoenen van de zetelende burgemeester Gurvits te schuiven waardoor deze moest aftreden. Betrokkene zou dit ook hebben willen publiceren in een boek en hebben willen uitgeven via het Soros-fonds. Betrokkene zou hiervoor in december 1998 naar Kiev zijn gegaan aangezien het Fonds in Odessa zijn boek niet wilde publiceren. De persoon met wie betrokkene in Kiev sprak, Popovitch, zou hem gezegd hebben dat het Fonds het boek wel wilde publiceren op voorwaarde dat de inhoud enkel wetenschappelijk zou zijn en niet politiek geladen. Betrokkene zou gezegd hebben dat hij het boek zonder hulp van het Fonds zou publiceren.

Op 2 mei 1999 zouden drie agenten bij hem zijn langsgeslagen die zijn manuscripten in beslag namen, betrokkene meenamen en hem 24 uur in hechtenis plaatsten. Betrokkene zou tijdens de hechtenis geslagen zijn geweest. Na 24 uur zou hij vrijgelaten zijn geweest zonder het blanco document te tekenen dat hem werd voorgelegd. Hierna zou betrokkene een protestbrief hebben geschreven aan het adres van de procureur. Toen hij op 10 mei 1999 thuiskwam van de procureur zou hij in zijn appartement zijn neergeslagen. Bij zijn ontwaken zou betrokkene gemerkt hebben dat zijn appartement in lichterlaaie stond. Hij zou via het balkon (de voordeur was geblokkeerd) naar de burens zijn gevlucht met wie hij de brand zou hebben geblust. Hierna zou hij naar zijn vriend Yurzi zijn gevlucht waar hij tot zijn vertrek zou zijn gebleven. Na de brand zou betrokkene's vriend Yvan Gradietski zijn vermoord.

De volgende tegenstrijdigheden dienen te worden opgemerkt tussen betrokkene's opeenvolgende verklaringen (verhoorverslag dienst Vreemdelingenzaken - verhoorverslag commissariaat-generaal 15 mei 2000, verhoorverslag commissariaat-generaal 12 juli 2000). Voor de dienst Vreemdelingenzaken zei betrokkene dat hij in december 1997 naar Kiev ging voor de publicatie van zijn boek (DVZ, vraag 42). Voor het commissariaat-generaal zei hij dat hij hiervoor in december 1998 naar Kiev ging (CG 15 mei 2000, p. 12-18-19). Voor de dienst Vreemdelingenzaken zei hij dat hij drie maanden nadat hij voor de eerste keer had gebeld met Popovitch (in januari 1998) van Popovitch het verbod kreeg zijn boek te publiceren. Enkele dagen hierna zou hij het bezoek hebben gekregen van de politie (DVZ, vraag 42). Op het commissariaat-generaal situeerde hij het bezoek van de politie op 2 mei 1999, met andere woorden vijf maanden na de ontmoeting met Popovitch (CG 15 mei 1999, p. 13) en niet enkele dagen later zoals betrokkene beweerde op de dienst Vreemdelingenzaken. Hij zou hierbij het bezoek hebben gekregen enerzijds van vier politieagenten (DVZ, vraag 42), anderzijds van drie politieagenten (CG 15 mei 2000, p. 13). Op de dienst Vreemdelingenzaken zei hij dat hij na zijn vrijlating uit hechtenis op straat werd neergeslagen (DVZ, vraag 42). Voor het commissariaat-generaal verklaarde hij dat hij thuis werd neergeslagen (CG 15 mei 2000 p. 14; CG 12 juli 2000, p. 5). Tenslotte zei betrokkene op de dienst Vreemdelingenzaken dat hij na de brand en voor zijn vlucht (vrijwillig) in een psychiatrische instelling verbleef (DVZ, vraag 42). Voor het commissariaat-generaal zei hij dan weer dat hij bij zijn vriend Yuri Silberman verbleef (CG 15 mei 2000, p. 14; CG 12 juli 2000, p. 5-6). Op 12 juli 2000 specificeerde betrokkene bovendien dat hij negen dagen bij Silberman was gebleven, dat hij zich niet heeft laten verzorgen en dat hij pas in België verzorgd werd. Omwille van deze tegenstrijdigheden omtrent zeer recente feiten kan geen verder geloof worden gehecht aan het geheel van betrokkene's asielrelaas.

De volgende documenten heeft betrokkene op het commissariaat-generaal voorgelegd: zijn paspoort, zijn geboorteakte, zijn diploma van het pedagogisch instituut (n° 012190), zijn brevet van tennissleraar, een medisch attest (6 mei 1999), brief van het parket met betrekking tot betrokkene's klacht tegen een gerechtelijke beslissing (8 mei 1987), een bericht van de universiteit die uitstel van de verdediging van zijn thesis verleent (29 juni 1993), een brief aan de leider van het Renaissancefonds (25 november 1997), een annonce van de tennisclub, een certificaat van de universiteit van Odessa (10 juli 1970), een schriftelijke toestemming tot deelname aan de wedstrijd van het Renaissancefonds (10 april 1997), twee recensies over betrokkene's manuscript, een brochure rond een tentoonstelling waar betrokkene aan deelnam en het eerste deel van betrokkene's manuscript. Deze documenten zijn niet van die aard die bovenstaande tegenstrijdigheden ongedaan te maken.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken op 9 maart 2000.

De commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.”;

2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij een eerste middel aanvoert dat luidt als volgt:

“Gebrekkige motivatie

De bestreden beslissing stelt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Er wordt hiervoor verwezen naar tegenstrijdigheden in het relaas van verzoeker. Deze tegenstrijdigheden zouden van die aard zijn dat de CGVS de asielaanvraag als bedrieglijk catalogeert. Op die basis bevestigt de commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken op 9 maart 2000.

Verzoeker wenst daar in eerste instantie op te zeggen dat geen rekening mag worden gehouden met de verklaringen op de dienst Vreemdelingenzaken. Het verhoor op deze dienst is niet in goede omstandigheden doorgegaan. Het was slechts een summier verhoor waarin op een drafje de vragen werden gesteld en er geen tijd was om op de werkelijke feiten in te gaan. Wanneer later blijkt dat om de volledige toedracht van de feiten te achterhalen er bij de CGVS 2 lange zittingen nodig waren moeten er toch vraagtekens geplaatst worden bij de wijze waarop een dergelijk verhoor bij de dienst Vreemdelingenzaken plaats heeft. Het verhoor bij de DV kan onmogelijk volledig en exact zijn. Het betreft enkel een kennismaking.

De bewering als zou de aanvraag tot politiek asiel van verzoeker bedrieglijk zijn, is natuurlijk een ernstige bewering. Verzoeker is zelf nooit met deze bewering geconfronteerd door het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen. Hij heeft zich nooit kunnen verdedigen tegen deze beschuldiging als zou hij een bedrieger zijn. Betrokkene werd in de ontvankelijkheidsfase tweemaal verhoord door het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen. Dit gebeurde een eerste maal op 15 mei 2000 en een tweede maal op 12 juli 2000. Het betrof telkens een zeer lang verhoor. Bovendien heeft betrokkene ook een hele reeks documenten en bewijsstukken neergelegd in het dossier. Van de meeste feiten werden bewijsstukken voorgelegd. Zijn deze stukken dan ook vervalst? Ook het boek waarover het allemaal gaat in het dossier van verzoeker werd als stuk neergelegd. Heeft betrokkene dat dan ook allemaal verzonnen? Bovendien heeft verzoeker een reeks namen gegeven van personen waar hij contact mee had, enkelen die vermoord werden en zelfs van een Burgemeester en een Generaal. Dat zijn feiten die kunnen nagekeken worden. Dit gebeurde niet. Al deze zaken nakijken en ook de neergelegde stukken op een serieuze manier onderzoeken kon ook niet gebeuren in het kader van het beperkte ontvankelijkheidsonderzoek. In dit onderzoek moet enkel onderzocht worden of er voldoende elementen aanwezig zijn om een onderzoek ten gronde te starten. Dat is manifest het geval in deze zaak. De wijze waarop dit dossier behandeld werd is een schending van de rechten van verdediging van verzoeker en mist elke motivering.

Uit het feit dat het commissariaat-generaal reeds twee interviews moest doen om een eerste zicht te krijgen op het relaas van verzoeker, blijkt duidelijk dat dit geen eenvoudig dossier is. Het eerste verhoor voor de dienst Vreemdelingenzaken diende zeer snel te gebeuren. Verzoeker heeft van in het begin gezegd dat het voor hem onmogelijk was om op een dergelijk korte termijn de volledige details te geven van wat hij heeft meegemaakt. Hij heeft dit gemeld aan de personen van de dienst Vreemdelingenzaken en ook nogmaals aan de juristen van het commissariaat-generaal. Bovendien hebben de personen van de dienst Vreemdelingenzaken te Brussel hem letterlijk gezegd dat hij niet in detail mocht gaan betreffende zijn relaas.

Verzoeker kan zich volstrekt niet akkoord verklaren met de bewering als zou hij een bedrieger zijn. In zijn hele relaas werden door het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkbaar enkele tegenstrijdigheden opgespoord. Deze tegenstrijdigheden laten niet toe te besluiten dat verzoeker een bedrieger is.

Verzoeker zal deze tegenstrijdigheden één voor één bespreken en hoofdzakelijk weerleggen.

De tegenstrijdigheid betreffende de datum waarop verzoeker naar Kiev ging voor het publiceren van zijn boek.

Het is correct dat hierover onduidelijkheid bestaan heeft op de verschillende interviews. Op de vraag van de jurist op het interview van 15 mei 2000 betreffende wanneer verzoeker in Kiev was, antwoordde verzoeker in eerste instantie december 1997. Later herpakte hij zich en zei inderdaad december 1998. Het was duidelijk, zo blijkt uit de nota's dat het voor verzoeker op dat moment niet duidelijk was in zijn hoofd en hij niet alle feiten juist op een rijtje kon zetten. Dit berust dan ook voor hem op een volstrekte vergissing op dat moment, en niet op een bedriegerij. De werkelijkheid is dat hij in Kiev was zowel in 1997 als in 1998. Eén van de stukken die werden neergelegd door verzoeker betreft juist het bezoek van verzoeker aan Kiev. Dit document bevat duidelijk de datum 4 december 1997. Van het bezoek in Kiev in 1998 heeft verzoeker geen bewijzen.

‘Voor de dienst Vreemdelingenzaken zei hij dat hij drie maand nadat hij voor de eerste keer had gebeld met Popovitch (in januari 1998) van Popovitch het verbod kreeg zijn boek te publiceren. Enkele dagen hierna zou hij het bezoek hebben gekregen van de politie (DVZ vraag 32). Op het commissariaat-generaal situeerde hij het bezoek van de politie op 2 mei 1999, met andere woorden vijf maanden na de ontmoeting met Popovitch (CG 15 mei 1999, p. 3) en niet enkele dagen later zoals betrokkene beweerde op de dienst Vreemdelingenzaken.’

Het verhaal van betrokkene werd verkeerd begrepen. Hij diende heel wat te vertellen en de vertaalster maakte een synthese van alles wat hij had gezegd, zodat sommige feiten uit hun verband werden gehaald mede door het feit dat de vertaalster soms niet de juiste woorden vond om weer te geven in het Nederlands, wat betrokkene verklaarde.

Betrokkene heeft verschillende malen met Popovitch gebeld. Voor de eerste maal was het na ongeveer drie maanden, maar later heeft hij hem nog een paar maal opgebeld. Enkele dagen nadat verzoeker de laatste keer met hem gebeld heeft werd hij gearresteerd door de politie. Dat gebeurde op 2 mei 1999.

‘Hij zou het bezoek hebben gekregen van vier politieagenten (DVZ, vraag 42) anderzijds van drie politieagenten (CGVS 15 mei 2000, p. 13).

Toen betrokkene de deur opende de dag van zijn aanhouding stonden daar wel degelijk vier politieagenten, doch er zijn slechts drie agenten in zijn woning binnengedrongen tot huiszoeking, de vierde agent de chauffeur zijnde, welke niet aan de huiszoeking heeft deelgenomen. Op dat vlak is er in zijn verklaring geen tegenstrijdigheid.

‘Op de dienst Vreemdelingenzaken zei hij dat hij na zijn hechtenis op straat werd neergeslagen (DVZ, vraag 42). Voor het commissariaat-generaal verklaarde hij dat hij thuis werd neergeslagen’ (CG 15 mei 2000, p. 4; CG 12 juli 2000, p. 5).

Op 10.05.1999 werd hij bij het binnenkomen van het appartementsgebouw waar hij woonachtig is, in de hal van de zevende verdieping, neergeslagen. Dit geschiedde dus niet zoals gesteld, in het appartement, doch wel in de gemeenschappelijke hal. Het is ook op dat moment dat zijn appartement in brand werd gestoken, en hij ternauwernood kon ontsnappen, door over het balkon naar de burens te klimmen.

Dus ook op dat punt bevat zijn verklaring geen enkele tegenstrijdigheid.

‘Tenslotte zei betrokkene op de dienst Vreemdelingenzaken dat hij na de brand en voor zijn vlucht (vrijwillig) in een psychiatrische instelling verbleef (DVZ vraag 42). Voor het commissariaat-generaal zei hij dan weer dat hij bij zijn vriend Yuri Siberman verbleef. (CG 15 mei 2000, p. 14; CG 12 juli 2000, p. 5-6). Op 12 juli 2000 specificeerde betrokkene bovendien dat hij negen dagen bij Siberman was gebleven, dat hij zich niet heeft laten verzorgen en dat hij pas in België verzorgd werd.

Betrokkene heeft altijd verklaard dat hij psychiatrisch verzorgd werd na het bezoek van de politieagenten en na zijn hechtenis van 2 op 3 mei 1999. Op 4 en 5 mei verbleef betrokkene thuis. Op 6 mei ging hij naar de psychiatrische instelling. Hiervan werd een bewijsstuk neergelegd. Het kan dus niet betwist worden. Op 7, 8 en 9 mei verbleef hij terug thuis. Op 10 mei werd hij neergeslagen maar kon hij net op tijd vluchten. Hij vluchtte naar zijn vriend Siberman, vanwaar hij op 19.05. het land verliet. In de periode dat betrokkene bij Siberman verbleef werd hij niet door een dokter onderzocht.

Dat ook de door betrokkene voorgelegde documenten de gebeurtenissen en de chronologie ervan bewijzen. Veel van de feiten kunnen materieel nagekeken worden.

De tegenstrijdigheden zijn dus manifest niet van die aard te kunnen besluiten op dit moment in de procedure dat de asielaanvraag bedrieglijk is en dus onontvankelijk.

Bij een herverhoor zal blijken dat er geen fundamentele tegenstrijdigheden zijn.

Verzoeker heeft een coherent verhaal verteld over de moeilijkheden die hij gekend heeft in Oekraïne. Het gaat hier om een zeer ernstige zaak die grondig onderzocht moet worden. De bestreden beslissing weerlegt dit verhaal op geen enkel ogenblik op afdoende wijze.”;

2.1.2. Overwegende dat de commissaris-generaal wanneer hij in dringend beroep uitspraak doet over een asielaanvraag, op basis van artikel 52, § 2 van de Vreemdelingenwet kan oordelen dat een vreemdeling die het Rijk is binnengekomen zonder te voldoen aan de in artikel 2 van die wet gestelde voorwaarden, die zich vluchteling verklaart en vraagt om als dusdanig erkend te worden, niet toegelaten zal worden in die hoedanigheid in het Rijk te verblijven wanneer de aanvraag klaarblijkelijk steunt op motieven die totaal vreemd zijn aan het asiel, inzonderheid omdat ze bedrieglijk zijn of wanneer de aanvraag kennelijk ongegrond is omdat de vreemdeling geen gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen; dat de commissaris-generaal in casu besluit tot de bedrieglijkheid van de aanvraag nadat hij tegenstrijdigheden in de opeenvolgende verklaringen van de verzoekende partij heeft vastgesteld; dat het “summier verhoor” bij

de dienst Vreemdelingenzaken geen afbreuk doet aan de vastgestelde tegenstrijdigheden, temeer daar de verzoekende partij ermee heeft ingestemd dat de notulering van haar verklaringen in het verhoorverslag overeenstemt met de inlichtingen die zij gegeven heeft; dat de Raad van State geen bepaling noch rechtsbeginsel bekend is waaruit de plicht zou volgen voor de ondervragende overheid om de ondervraagde te wijzen op eventuele tegenstrijdigheden of onnauwkeurigheden;

Overwegende dat het bij de beoordeling van de materiële motivering niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Overwegende dat de door de commissaris-generaal in aanmerking genomen tegenstrijdigheden in de verklaringen van de verzoekende partij steun vinden in de verhoorverslagen van de dienst Vreemdelingenzaken en het commissariaat-generaal; dat de verzoekende partij m.b.t. tot de tegenstrijdigheid over de datum van een bezoek aan Kiev thans voor het eerst stelt dat zij niet alleen in 1997 maar ook in 1998 in Kiev zou zijn geweest; dat, daargelaten de vraag naar de geloofwaardigheid van dat nooit eerder vermeld bezoek, de commissaris-generaal geen rekening kon noch moest houden met dergelijke uitleg post factum; dat de verzoekende partij de tegenstrijdigheid over het tijdstip van het bezoek door de politie wijt aan een slechte vertaling doch dat zij voorheen nooit enige opmerking over de vertaling of de weergave van haar verklaringen heeft gemaakt alhoewel haar daartoe de gelegenheid werd geboden na de voorlezing van haar verklaringen op het einde van de interviews; dat de verzoekende partij bij haar aanhouding zou zijn meegenomen door politieagenten en dat de vragen blijkens de verhoorverslagen daarop betrekking hadden, zodat haar uitleg post factum dat zij een onderscheid heeft gemaakt tussen het totale aantal agenten en de agenten die in de woning zouden zijn geweest, niet geloofwaardig overkomt; dat de verzoekende partij met betrekking tot de tegenstrijdigheden over de plaats waar zij na haar hechtenis zou zijn geslagen en waar zij voor haar vlucht zou hebben verbleven, slechts een uitleg post factum geeft doch het bestaan van die tegenstrijdigheden weerlegt; dat de verzoekende partij voorbijgaat aan het feit dat niet iedere tegenstrijdigheid afzonderlijk doch het geheel der motieven de bestreden beslissing moet dragen; dat de verzoekende partij met het voorgaande niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze; dat het eerste middel ongegrond is;

2.2. Overwegende dat de verzoekende partij in een tweede en een derde middel respectievelijk "Miskenning van de feiten" en "Noodzaak tot onderzoek omtrent de grond van de zaak" aanvoert en zich daarbij beperkt tot de loutere affirmatie van haar standpunt dat zij terdege vreesde voor haar leven, dat zij in het land van herkomst geen bescherming kon vinden en dat zij duidelijk relaas heeft gegeven dat past binnen de Vluchtelingenconventie; dat de verzoekende partij met dergelijke algemene affirmaties niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal de feitelijke gegevens van de zaak heeft miskend of zijn bevoegdheid heeft overschreden; dat voor zoveel als nodig naar de bespreking van het eerste middel kan worden verwezen; dat het tweede en het derde middel ongegrond zijn;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vier maart tweeduizend en vier, door :

de HH. C. ADAMS,

M. MILOJKOWIC,

wnd. kamervoorzitter,

staatsraad,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

C. ADAMS.